

Arrest

nr. 260 651 van 14 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2021 doet de Belgische verloofde van verzoeker, met name mevrouw R. L. S., een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout.

Op 24 februari 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf bij het Belgisch Consulaat-generaal te Jakarta, Indonesië in het kader van zijn voorgenomen huwelijk.

Op 3 mei 2021 beslist het bestuur de visumaanvraag te weigeren. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Refusal /Annulment / Revocation of visa

Ms/mr T. W.

Ambassade de Belgique à Jakarta

(...)

Has /have

Examined your application (20280)

(...)

The visa has been refused (...)

2. Justification for the purpose and conditions of the intended stay was not provided

(...)

13. there are reasonable doubts as to your intention to leave the territory of the Member States before the expiry of the visa

(...)

Commentaar:

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van een visum met het oog op huwelijk cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Motivatie:

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

Overwegende dat het doel, namelijk de gezinshereniging na de voltrekking van het huwelijk, niet bereikt zal kunnen worden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet;

Overwegende dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook bepaalt dat de Belgische onderdaan over voldoende huisvesting moet beschikken die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat mevrouw R. L. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat mevrouw R. L. over voldoende huisvesting beschikt;

Bijgevolg zijn de voorwaarden gezinshereniging niet vervuld.

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

De aanvraag werd ingediend met als motief het verkrijgen van een verblijfsvergunning gezinshereniging op basis van het afsluiten van een huwelijk in België. Dit doel kan echter niet bereikt worden (zie ander motief).

Betrokkene dient derhalve aan te tonen de intentie te hebben het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten. Dit wordt echter niet aangetoond. Betrokkene is jong en werkloos.

Betrokkene toont niet afdoende aan te beschikken over resterende familiale en financiële banden in het land van origine.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 32 van Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

"Verzoeker wenst in België in het huwelijk te treden met mevrouw L. S. R., een Belgische onderdaan

Zij deden aangifte van hun voornemen om te huwen op 28 januari 2021 in Turnhout.

Verzoeker diende vervolgens een aanvraag tot een visum C met het oog op een huwelijk in bij de Belgische ambassade in Jakarta. Met dit visum wenst verzoeker naar België te komen om er in het huwelijk te treden met zijn Belgische verloofde.

Verwerende partij weigerde dit visum af te leveren bij beslissing van 4 mei 2021.

Uit de motivering van de beslissing blijkt dat er twee redenen zijn waarom het visum geweigerd wordt. Ten eerste stelt verwerende partij dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verwerende partij legt dit uit als volgt:

"Overwegende dat het doel, namelijk de gezinshereniging na de voltrekking van het huwelijk, niet bereikt zal kunnen worden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet;

Overwegende dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook bepaalt dat de Belgische onderdaan over voldoende huisvesting moet beschikken die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat mevrouw R. L. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat mevrouw R. L. over voldoende huisvesting beschikt;

Bijgevolg zijn de voorwaarden gezinshereniging niet vervuld. "

Ten tweede bestaat er volgens verwerende partij twijfel over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten. Dit motiveert verwerende partij als volgt:

"De aanvraag werd ingediend met als motief het verkrijgen van een verblijfsvergunning gezinshereniging op basis van het afsluiten van een huwelijk in België. Dit doel kan echter niet bereikt worden (zie ander motief).

Betrokkene dient derhalve aan te tonen de intentie te hebben het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten. Dit wordt echter niet aangetoond. Betrokkene is jong en werkloos.

Betrokkene toont niet afdoende aan te beschikken over resterende familiale en financiële banden in het land van origine.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine. "

Met deze motivering is verzoeker het om volgende redenen niet eens.

Er kan worden aangenomen dat de beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de visumcode. Verzoeker diende immers een aanvraag tot een visum kort verblijf in, dat geregeld wordt

door de visumcode. De kennisgevingsakte vermeldt ook expliciet de verschillende redenen tot weigering opgesomd in artikel 32 van de visumcode, waarvan verwerende partij er twee heeft aangekruist.

In de motivering verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de beslissing ook op grond van deze bepaling is genomen. Verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat het visum kort verblijf wordt geweigerd omdat het doel, de gezinshereniging na voltrekking van het huwelijk, niet zal kunnen bereikt worden en stelt ook uitdrukkelijk dat het visum wordt geweigerd omdat de voorwaarden van gezinshereniging niet vervuld zijn.

Echter, verzoeker heeft geen visum gezinshereniging aangevraagd. Artikel 40ter is niet van toepassing.

Uit alle elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een visum C met het oog op een huwelijk heeft aangevraagd. Dit is een visum met als doel een kort verblijf in België om tijdens dit verblijf in het huwelijk te treden. Dit is een ander visum dan een visum gezinshereniging. Er is een ander doel en er gelden andere voorwaarden.

Verwerende partij kon dus onmogelijk het visum dat verzoeker heeft aangevraagd weigeren door te verwijzen naar de voorwaarden die gelden voor gezinshereniging.

Verzoeker heeft enkel gevraagd aan verwerende partij om te komen huwen in België en heeft geen gezinshereniging aangevraagd. Verzoeker is ook nog geen echtgenoot van een Belg en weet dus heel goed dat hij (nog) niet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Sowieso zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Verwerende partij heeft op eigen initiatief de aanvraag van verzoeker gekwalificeerd als een aanvraag gezinshereniging. Dit is voorbarig en onwettig. Het niet voldoen aan de voorwaarden gezinshereniging (in casu de voorwaarde van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen en de voorwaarde van voldoende huisvesting) wordt niet vermeld in artikel 32 van de visumcode als mogelijke reden om een visum kort verblijf te weigeren.

Verwerende partij heeft voorwaarden toegevoegd aan artikel 32 van de visumcode.

Verzoeker heeft een visum aangevraagd om zijn recht om te huwen voorzien in artikel 12 EVRM uit te oefenen. Verwerende partij kan voorwaarden aan de uitoefening van dit recht stellen en eisen dat bepaalde documenten worden voorgelegd, maar deze voorwaarden en voor te leggen documenten moeten wel bij wet voorzien zijn.

In het arrest nr. 232.233 van 4 februari 2020 oordeelde Uw Raad:

"Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is als dusdanig verder ook geen criterium dat is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd. Het komt de gemachtigde niet toe eenzijdig voorwaarden aan de Visumcode toe te voegen, die niet blijken uit de Visumcode zelf maar neergelegd zijn in de nationale Vreemdelingenwet. Het is passend te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft uitgelegd in de zaak Koushaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer het artikel 32 van de Visumcode. Het Hof stelde in punt 45 dat het "systeem [een harmonisatie] veronderstelt [...] van de voorwaarden voor afgifte van eenvormige visa, die uitsluit dat er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa. " Het Hof verklaarde voor recht dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Het Hof stelt in punt 47 dat het onderzoek van de context waarin artikel 32, lid 1 van de Visumcode past, er dus op wijst dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten niet op grond van een andere reden dan die welke in die code zijn voorzien kunnen weigeren een eenvormig visum af te geven.

Er kan in casu, gezien de uitdrukkelijke motieven van de beslissing, met name de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de conclusie dat er "dus allerm minst kan besloten worden dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen" en ""betrokkenen bijgevolg,

volgens de criteria van de wet, op onvoldoende wijze aantonen dat ze een oprechte en stabiele relatie met elkaar onderhouden (eigen onderlijnen)" niet redelijkerwijs worden ontkend dat de gemachtigde thans op grond van het niet voldoen aan een bepaling van de Belgische Vreemdelingenwet, die bovendien niet het kort verblijf maar wel het lang verblijf als familielid van een Belg regelt, een visum kort verblijf heeft geweigerd. Dit kan volgens het arrest Koushkaki niet nu dit zou toelaten dat, als gevolg van nationale wetgeving, er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa. "

Ook bijvoorbeeld in het arrest 106.945 van 19 juli 2013 oordeelde Uw Raad dat een visum type C met het oog op een huwelijk niet kan worden geweigerd omdat de voorwaarden tot gezinshereniging niet zijn vervuld. Het gaat immers om verschillende procedures waarvoor andere criteria gelden.

Verwerende partij heeft in casu de motiveringsplicht geschonden door te verwijzen naar een wettelijke bepalingen en naar wettelijke voorwaarden die niet van toepassing zijn op de visumaanvraag van verzoeker.

Verwerende partij heeft ook onzorgvuldig gehandeld door op eigen houtje de aanvraag van verzoeker te herkwaltificeren zonder verzoeker hiervan op de hoogte te brengen en zonder verzoeker de kans te geven om bijkomende documenten of informatie te geven om met kennis van zaken te kunnen oordelen of verzoeker werkelijk niet aan de voorwaarden voldoet. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd dat zijn aanstaande echtgenote over voldoende bestaansmiddelen en huisvesting beschikt en gaat er daarom vanuit dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet. Verzoeker kon echter niet op de hoogte zijn dat hij deze documenten moest voorleggen. Verwerende partij had minstens de documenten kunnen opvragen bij verzoeker. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet, zonder dat zij dit heeft geverifieerd.

Verzoeker kon redelijkerwijs niet weten dat verwerende partij dit van hem verwachtte. Nergens wordt bepaald dat hij een bewijs van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting in de zin van artikel 40ter Vw. zou moeten voorleggen bij de aanvraag van een visum type C met het oog op een huwelijk. De omzendbrief van 11 juli 2001 vermeldt de voor te leggen documenten, maar deze documenten staan er niet bij.

Met betrekking tot de intentie om het grondgebied te verlaten na het verstrijken van het visum stelt verwerende partij dat het doel, nl. gezinshereniging, niet kan worden bereikt. De aanvraag is volgens verwerende partij ingediend met als motief het verkrijgen van een verblijfsvergunning gezinshereniging.

Dit is manifest fout. Verzoeker heeft geen visumaanvraag ingediend om een verblijfsvergunning gezinshereniging te krijgen, maar om te komen huwen in België.

Bovendien weet verwerende partij niet of het zogenaamde gezinsherenigingsdoel kan bereikt worden. Verzoeker kreeg immers niet de kans om de nodige documenten voor te leggen waaruit verwerende partij dit zou kunnen afleiden.

Als verzoeker voldoet aan de voorwaarden gezinshereniging en hij wenst tijdens zijn kort verblijf in België na zijn huwelijk een aanvraag gezinshereniging in te dienen, dan is dit zijn volste recht. Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij een wettelijke procedure wenst aan te wenden om een verblijfsvergunning aan te vragen.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en moet ze vernietigd worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben en draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Er moet blijken of minstens kunnen worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu betwist verzoeker dat de motivering afdoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de Visumcode. Hij stipt aan dat de verwerende partij in de motivering ook verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de beslissing ook op grond van deze bepaling is genomen. Hij benadrukt dat hij echter geen visum gezinshereniging heeft aangevraagd, zodat artikel 40ter dan ook niet van toepassing. Uit alle elementen van het administratief dossier blijkt dat hij een visum C met het oog op een huwelijk heeft aangevraagd. Dit is een visum met als doel een kort verblijf in België om tijdens dit verblijf in het huwelijk te treden. Dit is een ander visum dan een visum gezinshereniging. De verwerende partij kon volgens verzoeker dan ook onmogelijk het visum dat hij heeft aangevraagd weigeren door te verwijzen naar de voorwaarden die gelden voor gezinshereniging. De verwerende partij heeft volgens verzoeker op eigen initiatief de aanvraag gekwalificeerd als een aanvraag gezinshereniging. Dit is volgens hem voorbarig en onwettig.

De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 14 en 32, punt 1, a) ii en b) van de Visumcode.

De gemachtigde verwijst in de motivering van de bestreden beslissing eveneens naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 14, lid 1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;*
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;*
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”*

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. [...]”

Thans blijkt dat de gemachtigde een weigering van een visum kort verblijf heeft genomen, gestoeld op de Visumcode. Uit artikel 32 van de Visumcode blijkt een limitatieve opsomming van gronden die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een visum kort verblijf. Elk van deze opgesomde gronden kan evenwel volstaan om een weigering van een visum te schragen.

De verwerende partij grondt de bestreden beslissing zoals reeds aangehaald op de gronden vermeld in artikel 32, punt 1, a) ii en b) van de Visumcode, namelijk enerzijds het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en anderzijds dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Elk van deze twee gronden volstaan op zich om de bestreden beslissing te kunnen schragen. Bijgevolg moet verzoeker beide gronden met succes aanvechten opdat de Raad kan overgaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Daargelaten het betoog van verzoeker dat een visumaanvraag op grond van de Visumcode niet kan geweigerd worden op grond van voorwaarden die voorzien zijn in een interne Belgische procedure gezinshereniging, nu enkel een visum kort verblijf werd aangevraagd met het oog op het afsluiten van een huwelijk, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet enkel motiveert dat de voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn. Zij motiveert ook dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van het visum. De verwerende partij motiveert dat verzoeker jong en werkloos is en niet afdoende aantoonde te beschikken over resterende familiale en financiële banden in het land van origine. Daarom concludeert de verwerende partij dat er onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van origine. Verzoeker betwist deze motieven helemaal niet. Hij toont aldus op geen enkele wijze aan dat dit onderdeel van de motivering kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad acht de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd. Dit onderdeel van de motivering is afdoende om de bestreden beslissing te schragen. Dit vormt een determinerend motief. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze het visum kon weigeren op de grond voorzien in artikel 32, 1, b van de Visumcode dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. De uitgewerkte motieven op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn dan ook overtuigend. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM, die verzoeker in feite echter niet *in concreto* uitwerkt, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling een recht inhoudt om te huwen maar

niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een beslissing in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). *In casu* voert verzoeker niet aan dat niet redelijkerwijs kan gevraagd worden het huwelijk elders te sluiten. Hoe dan ook blijft de mogelijkheid voor verzoeker een nieuwe aanvraag in te dienen voor een visum kort verblijf met het oog op het afsluiten van een huwelijk. Het staat hem eveneens vrij in het buitenland te huwen met zijn partner en vervolgens een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU